میزگرد

غزل رضایی‌ثانی
گروه اجتماعی

میزبانی از فعالان دانشجویی برای طرح مطالبات صنفی

«تریبون آزاد» ایران

عکس‌ها: علی اکبری/ ایران

فاطمه قربانی دبیر شورای صنفی دانشگاه علم و صنعت

مائده فریدی فعال بسیج دانشجویی دانشگاه الزهرا

فرزاد رحمانی دبیر دوره جدید شورای صنفی دانشگاه صنعتی شریف

وقتی اسم دانشگاه می‌آید، برای مخاطب فضای پویا و پرهیاهویی تصور می‌شود که هر گروهی از دانشجویان امور کاری را به دست گرفته‌اند و مشغول رسیدگی به تشکل‌ها و مباحث شورای صنفی هستند. اما در ۵-۴ سال گذشته فضای دانشگاه آن چیزی نبود که در تصور عموم وجود داشت. در این سال‌ها فضای دانشگاه‌ها، مانند سابق دانشجویان را درگیر موضوعات سیاسی، اجتماعی و صنفی نمی‌کرد، اما از سال گذشته شوراها و تشکل‌ها کم کم به فعالیت سابق خود بازگشتند، البته هنوز با آنچه که در گذشته بوده‌اند خیلی فاصله دارند. در همین راستا میزگردی با حضور سه نفر از دانشجویان دانشگاه صنعتی شریف، علم و صنعت و الزهرا با هدف بررسی مشکلات صنفی دانشجویان، فعالیت‌های سیاسی و اجتماعی، بها دادن به نخبگان، برگزاری تریبون‌های آزاد دانشجویی در استودیو روزنامه ایران برگزار شد. در این میزگرد فرزاد رحمانی دبیر دوره جدید شورای صنفی دانشگاه صنعتی شریف و دانشجوی رشته مهندسی صنایع، فاطمه قربانی دبیر شورای صنفی دانشگاه علم و صنعت و دانشجوی رشته مکانیک و مائده فریدی فعال بسیج دانشجویی دانشگاه الزهرا و دانشجوی رشته مطالعات خانواده، به بررسی چالش‌های موجود در دانشگاه و آزادی فعالیت شوراها و تشکل‌ها پرداختند.

در حال حاضر مهم‌ترین چالش و مشکل شما اعم از صنفی و خوابگاهی در دانشگاه چیست؟

فاطمه قربانی: من بیان چالش‌ها را از شورای صنفی شروع می‌کنم. تا پارسال ما در بیشتر دانشگاه‌های کشور شورای صنفی نداشتیم، البته فعالان دانشجویی به دانشگاه فشار می‌آوردند، ولی متأسفانه موفق نمی‌شدند. در نهایت سال گذشته با حکم دکتر حبیبا رئیس سازمان امور دانشجویان، شورای صنفی در اغلب دانشگاه‌های سراسر کشور تشکیل شد. تا جایی که من اطلاع دارم آبان ماه سال گذشته انتخابات داشتند و حالا دست و پا شکسته در برخی دانشگاه‌ها، شوراها و تشکل‌ها شکل گرفته‌اند. ما در دانشگاه علم و صنعت تا پنج سال متوالی شورای صنفی نداشتیم، این باعث شد بچه‌ها با ماهیت شورای صنفی آشنایی نداشته باشند و از طرف دیگر مسئولان راه‌اندازی شورا را جدی نگیرند. اما با اصرار و فشار دانشجوها و دستور دکتر حبیبا رئیس سازمان امور دانشجویان کشور، شورای صنفی شکل گرفت و مطالبه‌گری دانشجویان آغاز شد. سال گذشته چالش اصلی ما در دانشگاه علم و صنعت در زمینه غذای دانشجویی بود. در شش ماه اولی که وارد شورا شدیم، معاونت وقت به شورا اختیاری برای نظارت به غذاهای دانشجویی نمی‌داد. اما بعد از اینکه رئیس دانشگاه تغییر کرد، پس از آن معاونت دانشجویی هم عوض شد و در فعالیت‌های دانشجویی گشایش‌هایی اتفاق افتاد و نمایندگان دانشجویی رسمیت پیدا کردند. همچنین به آنها اختیار نظارت بر سلف‌های دانشجویی داده شد. وضعیت صنفی که در دانشگاه‌ها حاکم است بیشتر به این بستگی دارد که معاونت دانشجویی دانشگاه تا چه اندازه می‌خواهد با دانشجویان همکاری کند. درست است که ما با محدودیت بودجه مواجه هستیم، اما این موضوع را هم باید در نظر گرفت که همان بودجه اندک را چطور می‌توان مدیریت کرد تا کارایی بهتری داشته باشد. این موضوع از تصمیمات کلان گرفته تا اقدامات متعدد در دانشگاه‌ها که نیاز به بودجه داشته باشند تأثیرگذار است. یک چالش بزرگ دیگر ما وام‌های دانشجویی است. وام ضروری دانشگاه‌ها که سال گذشته قرار بوده به دانشجویان پرداخت شود به یک عده معدودی پرداخت شد، اما کم کم در حال حذف شدن است. در کنار اینها، بخش عظیمی از بستر بودجه‌ای وام دانشجویان به مسکن متأهلین اختصاص داده می‌شود. در حالی که ماهیت دانشگاه اول آموزش است و وام ضروری که به نوعی کمک هزینه خرید لپ‌تاپ، گوشی و وسایل کمک آموزشی است کنار گذاشته شده و به مسکن متأهلین تعلق گرفته است. مسئولان وام ضروری را به بهانه اینکه بودجه نیست، به حداقل رسانده‌اند.

فرزاد رحمانی: بعد از ایام کرونا بزرگ‌ترین چالشی که دانشگاه‌ها با آن مواجه شدند، کمبود بودجه بود. به هر حال مدت زیادی دانشگاه‌ها فعالیت سابق خود را نداشتند و هزینه‌ای برای خوابگاه‌ها و سلف‌ها پرداخت نمی‌کردند. بعد از اینکه دانشگاه‌ها حضوری شدند کم کم وضعیت نمایان شد. البته این مشکلات در همه دانشگاه‌ها مشترک است، یعنی وقتی پول نباشد، نه به دانشگاه شریف، نه دانشگاه بهشتی و دانشگاه تهران و شهرهای دیگر هم بودجه‌ای داده نمی‌شود. از طرف دیگر یک سری از خوابگاه‌های ما فرسوده هستند، ظرفیت‌شان کم است. یا مثلاً هزینه زیادی صرف غذای دانشجویان می‌شود، اما کیفیت خوبی ندارد. اینها مشکلات ما در زمینه صنفی و رفاهی است. نبود بودجه دانشگاه‌ها را با مشکلات متعددی مواجه کرده است. به عنوان مثال آن وام ضروری که قرار بوده به دانشجویان برای خرید لپ‌تاپ و گوشی تعلق بگیرد در راستای تبلیغات ازدواج و فرزندآوری، به بخش بودجه مسکن متأهلین تعلق گرفته است. در حال حاضر خوابگاه‌های متأهلین بیشتر شده، یعنی خوابگاه جدیدی که باید به دانشگاه‌ها اضافه شود با اولویت متأهلین است.

قربانی: ما با صندوق رفاه دانشجویان هم در این باره صحبت کردیم؛ از طرف سازمان برنامه و بودجه، بودجه‌ای برای امور رفاهی دانشجویان تخصیص داده شده که البته این بودجه در سال‌های قبل امکان جابه‌جایی در امور رفاهی دانشجویان را داشت؛ مثلاً می‌توانستند تصمیم بگیرند وام ضروری در اولویت است یا وام تحصیلی یا مسکن. اما در حال حاضر دیگر این گونه نیست بلکه وام مسکن متأهلین بودجه هنگفتی دارد که نمی‌توان به بهانه آن به نیازهای دیگر دانشگاه بودجه‌ای داد. این چالش بزرگی در دانشگاه‌هاست، مگر ما چند درصد دانشجوی متأهل داریم که این میزان بودجه به آنها تعلق می‌گیرد؟

تشکل‌های مختلف در دانشگاه‌ها چقدر فعالیت‌های آزاد داشته‌اند و آیا توانسته‌اند نسبت به نظرات موافق یا مخالف بازخورد مطلوبی داشته باشند؟

مائده فریدی: این فعالیت‌ها نسبی است. فعالیت‌های بسیج دانشجویی تاکنون خوب بوده، اما نیاز به پیشرفت دارد. البته از نظر من این پیشرفت به مطالبات دانشجویان نیز بستگی دارد. در دانشگاه الزهرا معاونت‌های مختلف همکاری می‌کنند و سنگ‌اندازی زیادی ندارند. این طور نیست که بخواهند دانشجویان را اذیت کنند. ما اگر بخواهیم کار یا برنامه‌ای انجام بدهیم در چهارچوب و روال قانون خیلی راحت می‌توانیم کار خود را انجام دهیم.

قربانی: سال‌های گذشته مرسوم بود یک تریبون در دانشگاه می‌گذاشتند و دانشجویان در یک فضای آزاد نظرشان را بیان می‌کردند، حال بستگی داشت موضوع سیاسی باشد یا صنفی. آیا شما در دانشگاه الزهرا چنین تریبونی را در اختیار دانشجویان می‌گذارید؟

فریدی: بله، ما تریبون داریم اما آن طور که بگویم کامل حذف شده نیست. به هر حال ما نیز تریبون‌های داشته‌ایم که دانشجویان در یک فضای آزاد نظرات خودشان را بیان کرده‌اند. ما در یک سال گذشته برنامه‌های تریبون آزاد را برگزار کردیم.

قربانی: وقتی ما با دانشجویان صحبت می‌کنیم، به ما می‌گویند برگزاری تریبون آزاد برای آنها تبدیل به یک رویا شده است. من زمانی که در مقطع کارشناسی تحصیل می‌کردم برای موضوعات کوچک و بزرگ تریبون گذاشته می‌شد. آن هم بدون اینکه کسی از بیرون دانشگاه باشد. در این تریبون‌ها هم دانشجویان موافق و هم مخالف نظرات‌شان را می‌گفتند. ولی الان حداقل در دانشگاه علم و صنعت ما اصلاً چنین چیزی نداریم، من صنفی هستم و غالباً می‌گویند صنفی‌ها نباید سیاسی صحبت کنند، اما من باید بگویم که این مسأله که می‌گویم سیاسی نیست بلکه مطالبه جدی ما دانشجویان است. در دانشگاه علم و صنعت اگر قرار است تریبون برگزار شود باید زیر سقف بسته و زیر دوربین‌ها باشد، به طوری که صدای دانشجویان منتقد را هیچ کسی نمی‌شنود.

آیا هنوز هم همین است یعنی صدای دانشجویان شنیده نمی‌شود؟

قربانی: بله متأسفانه هنوز هم همین است.

فریدی: به هر حال در هر طیفی دانشجو بسته به انگیزه‌اش ممکن است بخواهد حرف بزند یا نزند. این امکان هم وجود دارد که انگیزه لازم برای حرف زدن وجود نداشته باشد. قطعاً برگزاری تریبون در دانشگاه الزهرا اتفاق می‌افتد، اما دانشجویان کارها و برنامه‌های زیادی برای آموزش دارند که موجب می‌شود وقت و انگیزه لازم برای حضور در تریبون‌ها را نداشته باشند.

> قربانی: یک زمانی برای موضوعات کوچک و بزرگ تریبون گذاشته می‌شد. در این تریبون‌ها هم دانشجویان موافق و هم مخالف نظرات‌شان را می‌گفتند. ولی الان حداقل در دانشگاه علم و صنعت ما اصلاً چنین چیزی نداریم. من صنفی هستم و غالباً می‌گویند صنفی‌ها نباید سیاسی صحبت کنند، اما این مسأله که می‌گویم سیاسی نیست بلکه مطالبه جدی ما دانشجویان است

رحمانی: شاید دلیل انگیزه نداشتن دانشجویان برای شرکت در تریبون‌ها چیز دیگری است.

قربانی: شاید دانشجویان شما برای شرکت در تریبون احساس امنیت نمی‌کنند.

فریدی: نه اینطور نیست، ما در دانشگاه الزهرا تریبون‌هایی داشتیم که هر دو طیف دانشجو صحبت کرده و در فضای آزاد نظراتشان را بیان کردند.

قربانی: اگر بحث آزادی است پس چرا شورای صنفی شما در سال گذشته منحل شد؟

فریدی: ما سال گذشته شورای صنفی داشتیم؛ اما امسال رأی‌گیری دانشجویان به حد نصاب نرسید.

قربانی: بله داشتید ولی طبق آیین‌نامه شورای صنفی انتخابات باید در آبان یا اردیبهشت ماه باشد ولی انتخابات شما قرار بود در شهریور ماه برگزار شود. دوره قبلی چه اتفاقی افتاد که دیگر شورای صنفی تشکیل ندادید؟

فریدی: تشکیل نشد، چون رأی‌گیری‌ها به حد نصاب نرسید.

قربانی: در واقع این دانشجویان بودند که تحریم کردند به همین دلیل رأی‌گیری‌ها به حد نصاب نرسید.

رحمانی: بعد از سال ۱۴۰۱ دیگر کسی سمت تریبون‌های آزاد نرفت که حالا بخواهند به او اجازه کار بدهند یا ندهند. دیدگاه خود دانشجویان این بود به جای اینکه خودمان را در دردسر بیندازیم؛ چهار سال کارشناسی و دو سال ارشد را بخوانیم و زودتر مهاجرت کنیم. دانشجویان بعضاً معتقدند ما که دیگر نمی‌توانیم چیزی را درست کنیم پس انتخابشان این است که درسشان را بخوانند و مهاجرت کنند. این انگیزه‌ای هم که خانم فریدی گفتند شاید همین باشد که در حال حاضر در دانشجویان ما وجود ندارد.

یعنی شما معتقدید برای فعالیت‌های سیاسی و فرهنگی دانشجویان در دانشگاه‌ها یک نیروی بازدارنده وجود دارد؟

قربانی: نیروی بازدارنده نه، ولی کشور با چالش‌های داخلی و خارجی زیادی مواجه است. یک زمانی امید داشتیم شاید شرایط بهتر شود و حالا بزرگترین چالش ما مسائل اقتصادی است. مثلاً در حوزه صنفی، قیمت غذای دانشجویی چهل درصد افزایش پیدا کرده و همین باعث شده بسیاری از دانشجویان نتوانند غذای سلف را تهیه کنند. اگر به خوابگاه‌ها بروید می‌بینید بیشتر دانشجویان در حال درست کردن تخم مرغ هستند. یعنی آنقدر درگیر شرایط سخت شده‌ایم که می‌گوییم شاید دیگر این وضعیت درست شدنی نباشد، پس ترجیح می‌دهیم درسمان را بخوانیم، مدرک را بگیریم و برویم.

قیمت غذای دانشجویان الان دقیقاً چقدر است؟

قربانی: قیمت غذا ۲۲ هزار تومان است، سال گذشته قیمت غذا ۱۵ هزار تومان بود و امسال به ۲۲ هزار تومان رسیده، اما برای دانشجویان سنواتی ضریب می‌خورد. مثلاً کسی که ترم ۵ ارشد باشد یا ترم ۹ کارشناسی باشد هزینه غذای او ضریب دو دارد. اگر یک ترم دیگر بگذرد ضریب سه خواهد داشت. دانشگاه علم و صنعت، فنی و مهندسی است و انتظار دفاع کردن در ترم چهار ارشد و ترم هشت کارشناسی واقعاً دور از ذهن است. چون دانشگاه سختگیری‌های خاصی در زمینه آموزش دارد، پروژه‌ها بسیار سنگین هستند و از پروژه‌های ما حتماً باید یک یا دو مقاله بیرون بیاید. پس چطور می‌توانیم خیلی سریع درسمان را تمام کنیم؟ چطور می‌توان از دانشجو انتظار کارهای آموزشی خوب داشت اما خدمات رفاهی را با ضریب حساب کرد و قیمت‌ها را ناگهان بالا برد؟

رحمانی: البته تمام کردن دروس و واحدها، در حالی است که برخی از اساتید ما مهاجرت می‌کنند و برخی از دروس با مشکل ارائه شدن روبه‌رو هستند. یعنی کسی نیست که آن درس‌ها را به ما آموزش بدهد، یعنی عملاً نمی‌توانیم مقطع کارشناسی را در هشت ترم و ارشد را چهار ترم تمام کنیم. ما مجبوریم درس‌هایی را انتخاب کنیم که ارائه می‌شوند. با چنین شرایطی اگر دانشجوی کارشناسی خودش هم بخواهد نمی‌تواند درس خود را در هشت ترم تمام کند.

قربانی: دوستان من همگی تمایل دارند چهار ترم دوره ارشد را تمام کنند، اما نمی‌شود. من از هم‌ورودی‌های خودمان در مقطع ارشد پرسیدم که آیا دفاع می‌کنید یا نه؟ طبق آماری که گرفتم فقط ۳۰ درصد آنها قرار است دفاع کنند، یعنی فقط همین چند نفر توانسته‌اند در چهار ترم دوره کارشناسی ارشد را به پایان برسانند. در دانشگاه علم و صنعت بحث ما نبودن استاد نیست بلکه سنگین بودن درس‌هاست. طبیعتاً دانشجویی که به تحصیلات تکمیلی مراجعه کرده کار تحقیقاتی و پژوهشی دارد ولی این باید به یک نتیجه برسد تا او بتواند درس خود را تمام کند. وقتی سنوات طولانی می‌شود مشکل خوابگاه هم به وجود می‌آید. از طرف دیگر بعضی خوابگاه‌های ما اولویت‌بندی شده‌اند، مثلاً اتاق‌های بهتر و با کیفیت‌تر برای دانشجویان سنوات مجاز است و به کسی که جزو سنوات غیرمجاز است، اتاق خوبی نمی‌دهند. (دانشجویان سنوات غیر مجاز کسانی هستند که دوره کارشناسی یا کارشناسی ارشد را در زمان مقرر تمام نکرده‌اند.)

رحمانی: از طرف دیگر ظرفیت خوابگاه‌ها بیشتر از حد مجاز است. مثلاً در اتاق‌های شش نفره، هشت نفر هستند و دو نفر دیگر باید روی زمین بخوابند یا به قول خودمان کف خواب باشند.

قربانی: ما چالش کف خواب در خوابگاه‌ها نداریم، اما ورودی مقطع کارشناسی هر سال در حال افزایش است. آمار اعلامی دانشگاه با سازمان سنجش آموزش کشور تفاوت دارد و سازمان سنجش تعداد بیشتری به نسبت ظرفیت دانشگاه، دانشجو معرفی می‌کند.

به مهاجرت دانشجویان در دانشگاه شریف اشاره کردید، سال‌های گذشته هم یک استاد دانشگاه شریف مطرح کرد که ۵۰ درصد از دانشجویان کلاس او، مهاجرت کرده‌اند. در حال حاضر وضعیت دانشجویان شریف برای مهاجرت چگونه است؟

رحمانی: درباره مهاجرت یک بحث علاقه مطرح است و یک بحث توانستن. شاید تا سال گذشته حرفی که این استاد دانشگاه زده درست باشد، ولی در حال حاضر تعداد بیشتری از دانشجویان شریف تمایل دارند از کشور بروند اما با محدودیت ویزا و پذیرش مواجه هستند.

رئیس جمهوری گفتند که به نخبگان باید بها داد و از آنها حمایت کرد این موضوع چقدر در دانشگاه‌ها نمود پیدا کرده است؟

قربانی: فقط در صحبت اینطور است، ما زیرساختی برای این جریان نداریم. تا زمانی که دانشجو در دانشگاه است به او بها می‌دهند اما باید وقتی که از دانشگاه خارج می‌شود برای او فکری کرد.

رحمانی: موضوع این نیست که دانشگاه دانشجو را حفظ کند، مهم این است که کشور می‌خواهد دانشجوی خود را نگه دارد یا نه؟ دانشجو باید یک چشم‌اندازی برای خودش ببیند که می‌تواند در کشور بماند یا نه؟ یا مثلاً بداند که شغل دارد یا باید با سربازی چه کند؟

فریدی: حرف دوستان را قبول دارم و باید در این زمینه از دانشجویان حمایت شود. در دانشگاه الزهرا طی چند سال اخیر، دانشجویان مورد حمایت قرار گرفتند. این سیاست در دانشگاه ما وجود دارد که مسئولان دانشگاه با دانشجویان حرف بزنند.

مسئولان دانشگاه چقدر به مطالبات و خواسته‌های دانشجویان پاسخ می‌دهند؟

قربانی: از زمانی که معاون جدید دانشگاه علم و صنعت معرفی شده در حوزه خوابگاه و غذا شرایط خوبی داشته‌ایم و پیش نیامده ما مطالبه‌ای داشته باشیم و به نتیجه نرسد.

> رحمانی: تمام کردن دروس و واحدها، در حالی است که خیلی از اساتید ما مهاجرت می‌کنند و خیلی از دروس با مشکل ارائه شدن روبه‌رو هستند. یعنی کسی نیست که آن درس‌ها را به ما آموزش بدهد، یعنی عملاً نمی‌توانیم مقطع کارشناسی را در هشت ترم و ارشد را چهار ترم تمام کنیم. ما مجبوریم درس‌هایی را انتخاب کنیم که ارائه می‌شوند. با چنین شرایطی اگر دانشجوی کارشناسی خودش هم بخواهد نمی‌تواند درس خود را در هشت ترم تمام کند

رحمانی: در بحث خواسته‌های ما فقط بحث توجه کردن نیست، بلکه بحث نتوانستن هم مطرح است.

فریدی: در دانشگاه الزهرا یک قانون جدید تصویب کردند که البته خیلی سریع لغو شد. قانون این بود که دانشجویان بعد از ساعت ۱۰ وارد خوابگاه نشوند در غیراین‌صورت از آنها تعهد گرفته می‌شود. چند روز پیش شنیدیم که پشت در خوابگاه یک دانشجو به این دلیل که اجازه ورود به او نداده‌اند تشنج کرده است؛ در حالی که من آن شب در ورودی خوابگاه بودم و چنین چیزی ندیدم. ما فقط یک خوابگاه داریم که آن هم داخل دانشگاه قرار دارد. کلاً دانشجویان ما اول باید وارد دانشگاه شوند و بعد به خوابگاه بروند. برخی مواقع ممکن است دانشجویان دیر برسند و جای دیگری کار داشته باشند، بعد از اینکه دانشجویان با محدودیت ساعت خوابگاه مخالفت کردند، این قانون لغو شد. به همین دلیل من فکر می‌کنم در دانشگاه ما به خواسته‌های دانشجویان توجه می‌شود.

قربانی: در خوابگاه‌ها یک دانشجوی ۱۸ساله پسر بابت تأخیر خود پاسخی نمی‌دهد و با والدین او تماس گرفته نمی‌شود، اما با والدین یک دانشجوی ۳۰ساله دختر تماس گرفته می‌شود و او را مؤاخذه می‌کنند.

یکی از مشکلات ما در دانشگاه علم وصنعت تفکیک جنسیتی است، موضوعی که ما خیلی پیگیری کردیم ولی به نتیجه نرسید. در دانشگاه ما حتی فضای سبز دانشجویان دختر و پسر از هم جداست. پارک حضرت معصومه در دانشگاه علم و صنعت که بزرگ‌ترین فضای سبز دانشگاه است، بعد از سال ۱۴۰۱ تک جنسیتی و مختص خانم‌ها شد، در حالی که خانم‌ها دیگر به آنجا نمی‌روند. شاید در روز، حتی ۱۰ نفر هم در این پارک به مدت یک ساعت حضور نداشته باشند. علاوه بر این سلف‌های مکمل در دانشگاه علم و صنعت تک جنسیتی هستند. دانشگاه نمایی از جامعه است که باید دانشجو را برای حضور در جامعه آماده کند اما با این تفکیک کردن‌ها، عملاً دانشجوها از هم دور می‌شوند. اگر کافه‌ای در دانشگاه هست قطعاً در آنجا دوربین و حراست وجود دارد ما هم این را پذیرفته‌ایم. در دانشگاه ما حتی ورودی زن و مرد از هم جداست. ما این موضوع را مطالبه کردیم ولی به نتیجه‌ای نرسید.

با اسکن این رمزینه می توانید میزگرد دانشجویی درباره تریبون آزاد ایران را مشاهده کنید.

برش

اتفاقات اخیر مانند فوت امیرمحمد خالقی و محمدامین کلاته چه تأثیری در دانشگاه‌های شما داشته است؟

قربانی: قبل از فوت مرحوم محمدامین کلاته دانشجویان نگرانی زیادی درباره آزمایشگاه‌ها نداشتند، اما بعد از فوت این دانشجو، بچه‌های ما هم دنبال این هستند که ببینند چه کاری باید انجام بدهند تا ایمنی بیشتری در آزمایشگاه ایجاد شود. طرحی که ما از سوی شورای صنفی ارائه دادیم این بود که درس HSE (آموزش ایمنی، بهداشت و محیط زیست) که به صورت تئوری ارائه می‌شود از این به بعد به شکل عملی به دانشجویان آموزش بدهند تا اگر مشکلی هم پیش آمد بتوانند نحوه جلوگیری از آن را به ما بیاموزند. مثلاً دانشجویان تحصیلات تکمیلی در رشته ما درس اجباری HSE دارند که به شکل تئوری ارائه می‌شود نه عملی. اما در مورد فوت امیرمحمد خالقی، دانشگاه ما این سیاست را داشت که امنیت پیرامون دانشگاه و خوابگاه را بیشتر کند. دانشگاه علم و صنعت یک خوابگاه در محله حکیمیه دارد ولی آن محدوده چندان امن نیست، البته خیلی تلاش کردند یک سری اصلاحات انجام بدهند که هنوز اتفاق خاصی نیفتاده است.

رحمانی: درباره حادثه آزمایشگاه این مسأله مطرح است؛ مدیری که آنجا بوده و باید به این مسأله رسیدگی می‌کرده چرا زودتر متوجه نشده؟ مدیریت باید یک سیستم و سلسله مراتبی داشته باشد که وضعیت آزمایشگاه را قبل از انجام کار بازرسی کنند و بعد درباره آن گزارش دهند. ولی وقتی هیچ کدام از اینها اتفاق نمی‌افتد منجر به حادثه‌ای می‌شود که برای محمد امین کلاته رخ داد؛ حادثه‌ای که قابل جبران نیست. این مسأله فقط مربوط به یک نهاد و یک دانشگاه نیست بلکه نشان می‌دهد آن بخش از پایه ضعیف است، نه می‌تواند روی کارمندهایش نظارت کند و نه سیستم درستی برای بازرسی و نظارت دارد. طبعاً می‌توان انتظار داشت که چنین حادثه‌ای هم اتفاق بیفتد. اما در مورد نبود امنیت محیط های پیرامون دانشگاه‌ها و خوابگاه‌ها باید بگویم، یکی از چالش‌های ما محله طرشت است. یکی از درهای دانشگاه شریف به سمت میدان تیموری است و از یک سمت به میدان آزادی می‌رسد. محله طرشت هم بنا به بافت محله نسبتاً شلوغ و ناامن است. سال گذشته نیز بعد از فوت امیرمحمد خالقی، وزیر علوم قول‌هایی را به ما دادند اما فعلاً منتظر هستیم.